

Arrest

nr. 156 068 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 29 april 2015 nr. 231.043 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 december 2013 nr. 116 098 vernietigd wordt.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 22 september 2011 nr. 67 126 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Bij arrest van de Raad van State van 5 juli 2012 nr. 220.183 wordt dit arrest van de Raad vernietigd.

Op 24 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 24 juli 2012 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad van 22 juni 2015 nr. 148 254 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 2 september 2013 wordt verzoekster door de lokale politie van Antwerpen opgepakt en opgesloten om 7.30 uur. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 2 september 2013 om 12.43 uur wordt aan verzoekster het bevel van 2 september 2013 ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) door de lokale politie van Antwerpen.

Om 18.00 uur wordt deze beslissing tevens ondertekend door een ambtenaar van het transitcentrum Caricole, wat betekent dat verzoekster daar inmiddels is naar overgebracht.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 109 454 van 9 september 2013. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekster vervolgens tegen deze beslissing indiende werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 116 097 van 19 december 2013.

Op 2 september 2013 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een inreisverbod aan verzoekster voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit wordt aan verzoekster ter kennis gebracht door de lokale politie van Antwerpen op 2 september 2013 om 12.43 uur.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen dit inreisverbod werd eveneens verworpen bij arrest nr. 109 454 van 9 september 2013.

Op 9 oktober 2013 wordt verzoekster gerepatriëerd naar Chili

Het beroep tot nietigverklaring tegen dit inreisverbod werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 116 098 van 19 december 2013.

Bij arrest van de Raad van State nr. 231.043 van 29 april 2015 wordt dit arrest van de Raad vernietigd.

Het inreisverbod van 2 september 2013 vormt bijgevolg de bestreden beslissing in deze zaak. Deze beslissing luidt als volgt:

“Aan mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van C. A., J. D. C. gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat daar werd betekend op 20.08.2012.
(...)."*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*:

"Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Het tweede lid van artikel 39/57 bepaalt echter:

'Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.'

Op 2 september 2013 werd de bestreden beslissing ter kennis van de verzoekende partij gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 3 september 2013 over vijftien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift is evenwel slechts ingediend op 23 september 2013 en is bijgevolg laattijdig.

Het verzoekschrift is onontvankelijk."

3.2. Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht."

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient *in casu* te worden nagegaan of verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissingen waarbij haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werd opgelegd, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze

informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoonst dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoonst dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

§ 5. Een vreemdeling, bedoeld in § 1, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde, in elk van de volgende gevallen :

1° bij aankomst van de vreemdeling in een plaats bedoeld in § 1;

2° nadat de vreemdeling bezoek heeft ontvangen;

3° voorafgaand aan de overbrenging van de vreemdeling.

Bij zijn aankomst in een plaats, bedoeld in § 1, kan de bezoeker van een vreemdeling, bedoeld in § 1, eveneens onderworpen worden aan deze veiligheidsfouillering.

De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijk tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.

§ 6. De gemachtigde van de minister kan dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, bedoeld in § 1, en in het kader van zijn overbrenging, bedoeld in § 3.

Dit gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

De Koning bepaalt de regels voor de opleiding in het kader van het gebruik van dwang door de gemachtigde van de minister."

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

- op 2 september 2013 wordt verzoekster door de lokale politie van Antwerpen opgepakt en opgesloten om 7.30 uur. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld;
- op 2 september 2013 om 12.43 uur wordt aan verzoekster het bevel van 2 september 2013 ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) door de lokale politie van Antwerpen;
- om 18.00 uur wordt deze beslissing tevens ondertekend door een ambtenaar van het transitcentrum Caricole, wat betekent dat verzoekster daar inmiddels is naar overgebracht. Om 21.39 faxt het

transitcentrum Caricole aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster is ingelicht inzake de beslissing tot vrijheidsberoving van 2 september 2013 in een taal die zij begrijpt;

- op 2 september 2013 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een inreisverbod aan verzoekster voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod wordt aan verzoekster ter kennis gebracht door de lokale politie van Antwerpen op 2 september 2013 om 12.43 uur.

In casu blijkt niet dat verzoekster op het ogenblik dat haar kennis werd gegeven van de beslissingen waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De opsluitingstitel – op grond van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet – die ten aanzien van verzoekster werd genomen, is vervat in de bijlage 13septies van 2 september 2013 die in het kader van een ander beroep werd aangevochten (zie de feiten uiteenzetting hierboven), en die een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat.

In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoekster zich op het ogenblik van de *in casu* gelijktijdige kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod (2 september 2013 om 13.43 uur door de lokale politie te Antwerpen) reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Hiervoor volstaat niet dat op dat ogenblik reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen, de wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich effectief reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over “de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis”. *In casu* dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoekster op grond van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dit gegeven blijkt ook uit de motieven zelf die ten grondslag liggen van de beslissing tot vasthouding, nu hierin wordt geduid dat de vasthouding ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk wordt geacht om verzoekster aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Chili. Deze beslissingen werden op hetzelfde ogenblik aan verzoekster ter kennis gebracht. Aangezien de vasthoudingstitel die is gesteund op artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel betreft van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en bijgevolg noodzakelijkerwijze volgt op deze laatste beslissing, kan niet worden vastgesteld dat verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“MIDDEL: Schending van art. 74/11, §1 en artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing.

Voorafgaand, wat betreft het afleveren van twee afzonderlijke beslissingen 13sexies en 13septies.

Dat verzoekster van mening is dat een beslissing tot inreisverbod enkel samen met een beslissing tot verwijdering kan worden gegeven en dat het onmogelijk is deze af te splitsen in een aparté beslissing inreisverbod

Dat gedaagde in het verleden reeds meerdere malen geconfronteerd werd met schorsingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat zij pertinent weigert het inreisverbod te motiveren en in omzeggens alle gevallen meteen kiest voor de maximale termijn van drie jaar. Deze schorsingen hadden tot gevolg dat niet alleen de het inreisverbod werd geschorst maar ook de beslissing bevel en beslissing tot terugleiding. Immers de beslissingen zijn één en ondeelbaar.

Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de maximumtermijn van drie jaar te motiveren. In plaats

van de wil van de wetgever uit te voeren heeft gedaagde een KB uitgevaardigd waarin zij in plaats van één bijlage thans twee bijlagen aflevert namelijk een annex 13 septies en een annex 13 sexies . De eerste bevat de beslissing bevel, terugleiding en vasthouding. De twee bevat een inreisverbod.

Verzoekster meent dat deze kunstmatige opdeling van de beslissingen niet opgaat.

Dat art. 74/11 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden”.

(Onderlijning door verzoekster aangebracht)

Dat "gepaard gaan met" betekent dat de beslissing intrinsiek verbonden is met de beslissing tot verwijdering. Dat gedaagde deze verbondenheid niet kan opsplitsen door twee verschillende bijlages af te leveren.

Dat derhalve het KB van 17 AUGUSTUS 2013 (Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) waarbij zij de nieuwe bijlages invoerde in strijd is met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het is immers de uitdrukkelijke wil van de wetgever dat deze beslissingen in één geheel worden betekend en niet opgesplitst.

Deze bepalingen die in strijd zijn met de wet dienen bij toepassing van art. 159 van de Grondwet buiten beschouwing gelaten te worden. Concreet komt het erop neer dat de Raad beide bijlages dient beschouwen als één geheel.

Dat verzoekster voor de volledigheid stelt dat het KB van 17 augustus 2013 nog steeds vatbaar is voor beroep bij de Raad van State en dus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op haar geldigheid kan worden getoetst.

Dat ondanks de kunstmatige opdeling van de beslissingen verzoekster meent dat deze toch dienen aanzien te worden als één geheel waarbij een op het eerste zicht gegrond middel omtrent één van de onderdelen (van zowel de bijlage 13sexies als de bijlage 13 septies) dient te leiden tot de schorsing van alle beslissingen.

Immers de tekst vermeldt uitdrukkelijk "gaat gepaard met". Dit wil zeggen dat de beslissing inreisverbod zonder enige twijfel verbonden blijft met een verwijderingsbeslissing ongeacht of men de beslissing in twee bijlages aflevert dan wel in één bijlage.

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoekster een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid, 2°.

Dat art. 74/11 § 1 in zijn geheel als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Dat art. 74/ 11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden

met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Wat betreft de niet motivering van de termijn van drie jaar

Dat art. 74/11 § 1 luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de maximumtermijn van drie jaar te motiveren.”

4.2. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat de termijn van drie jaar van het inreisverbod niet wordt gemotiveerd.

De bestreden beslissing luidt op dit punt als volgt:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 20.08.2012”.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 20 augustus 2012.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

Hieruit blijkt dat een inreisverbod een motivering moet bevatten inzake de reden waarom het genomen werd (er werd geen enkele termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd) en dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu werd aan verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoekster gaf geen gevolg aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 20 augustus 2012. Verzoekster betwist niet dat zij een eerder bevel niet heeft opgevolgd en betwist evenmin dat in dat geval een inreisverbod kan worden opgelegd, maar betoogt dat niet werd gemotiveerd inzake de duur van het inreisverbod.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het motief dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerder bevel en dat zo een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, betreft een motief inzake de reden waarom een inreisverbod genomen werd en lijkt niet beschouwd te kunnen worden als motief inzake de verantwoording van een duur van drie jaar voor het inreisverbod. Alleszins wordt dit als dusdanig niet vermeld in de bestreden beslissing.

Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod de maximumtermijn van drie jaar is, is het middel, gestoeld op de schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet gegrond.

Het derde onderdeel van het enig middel is gegrond. De overige onderdelen van het middel dienen niet meer besproken te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET